

give Afkald paa Skatten for de Folk, som flytte bort fra Kommunen og flytte ud til Nabokommunerne. Dette er nu bortfaldet, og jeg erkender altsaa, at der herved er sket væsentlige Forbedringer i det foreliggende Forslag. Thi derefter er det jo saaledes, at baade Nærings- og Opholdskommunen beskatter hver sin Andel af Indtægten og faar saa nogenlunde, hvad der vil tilkomme dem. Jeg maa dog endnu føje en Bemærkning dertil: Den Form, man har givet denne Paragraf angaaende den mellemkommunale Beskatning, begrænser den jo til visse bestemte Næringer, visse bestemte Indkomster. Der forekom mig ikke at være Anledning til at fritage nogen, som tager Ophold i en anden Kommune, for at svare Skat til den Kommune, hvorfra han har sin Indtægt, selv om han ikke falder ind under den Regel, som er givet i Lovforslaget. Jeg ser saaledes f. Eks., at Embedsmænd ere undtagne, men der forekommer mig at være lige saa megen Grund til at beskatte en Embedsmand, som flytter bort fra den Kommune, hvorfra han har sin Indtægt, over til en anden, saaledes at ogsaa den Kommune, hvor han har sin Indtægt, faar sin Andel af hans Skat, og der kunde sikkert nævnes andre Tilfælde, hvorom det samme vilde gælde.

Jeg har i Kommissionsbetænkningen taget Forbehold over for en enkelt Bestemmelse, Bestemmelsen i § 16, 2det Stykke. Denne Bestemmelse blev forelagt Kommissionens Medlemmer i den 11te Time af den sidste Samling, som vi havde i Kommissionen, og der var derfor meget daarlig Tid til at faa undersøgt, hvorledes denne Bestemmelse vilde komme til at virke. Naar der saaledes deri omtales, at visse Indtægter, hidrørende fra visse, bestemte Kilder, maa forhøjes med en vis nærmere bestemt Procent, og der saa staaar, at den saaledes udfundne Skatteindtægt kan yderligere forhøjes ifølge en Bestemmelse, der kommer senere hen i Paragraffen, er det ikke ganske klart, hvad der forstaas ved „den saaledes udfundne Skatteindtægt“, om det kun er de Indtægter, der hidrøre fra de nævnte Kilder, eller det ogsaa er de almindelige Indtægter, som ikke ere Genstand for denne Forhøjelse. Saa er der ogsaa et andet Spørgsmaal, nemlig om de Indtægter, man saaledes en Gang har forhøjet, atter kunne nedsættes med de 65 pCt., som ere nævnte senere hen i denne Paragraf. Det er heller ikke ganske klart, om dette kan finde Sted, og om denne Nedsættelse med indtil 65 pCt.

gælder alle Indtægter eller kun kommer til at gælde de Indtægter, som der en Gang have været Tale om, nemlig de Indtægter, som i Forvejen have været Genstand for Forhøjelse. Hvis denne Nedsættelse af indtil 65 pCt. ikke gælder alle Indtægter, saa forekommer det mig, at man her har begrænset Nedsættelsen alt for meget. Jeg skal saaledes anføre, at en Person med 1,000 Kroners Indtægt under Forudsætning af, at den kommunale Skatteprocent er 6, vil komme til at svare en Skat af 21 Kr. Det forekommer mig, at det er en ret høj Skat for en saadan Indtægt, og jeg mener derfor, at der bør være Adgang til en større Nedsættelse af de smaa Indtægter, og at man i det hele taget bør forme Paragraffen saaledes, at man er i Stand til at kunne gøre en ret betydelig Adskillelse mellem den Skat, man forlanger af de smaa Indtægter, og den Skat, man forlanger af de store.

Endelig skal jeg nævne en Bestemmelse, som gentagende har været Genstand for Diskussion her i Folketinget. Det er Bestemmelsen i § 19 i Forslaget om den kommunale Beskatning, som gaar ud paa, at Kommunerne ved Vedtægt kunne forøge Ligningsmyndighedernes Medlemsantal med Ligningsmænd, valgte af Kommunalbestyrelsen. Det forekommer mig, at det er et almindeligt Princip i vor Lovgivning, at Skatte- og Ligningsmyndighederne skulle fremgaa af direkte Valg, og det forekommer mig, at man maa holde fast derved, ogsaa naar man som her vil forøge Medlemsantallet i nogle Kommuner Ligningsmyndigheder. Ude paa Landet forekommer det mig ikke, at der er nogen Nødvendighed derfor, idet Sogneraadene allerede i Forvejen ere i Stand til at kunne forøge deres Medlemsantal, hvis det ikke skulde være tilstrækkeligt, men for Købstædernes Vedkommende er Medlemsantallet ganske vist begrænset af Lovgivningen. Men saa forekommer det mig, at det er Vejen, at man søger denne Begrænsning ophævet og lægger det i Kommunernes Haand med Billigelse af Indenrigsministeren at forøge Ligningsmyndighedernes Medlemsantal paa sædvanlig Maade ved de sædvanlige direkte Valg.

Der foreslaas en Fiksering af de kommunale Hartkornsskatter. Denne Fiksering tager imidlertid kun Sigte paa en Maksimumsgrænse, men ikke paa nogen Minimumsgrænse. Man vil altsaa derigennem kunne nedsætte de kommunale Hartkornsskatter ganske betydelig, ja maaske endogsaa helt ophæve dem. Ihvorvel nu Hart-